ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ NIAL FENNELLY

της 1ης Φεβρουαρίου 1996 *

1. Η Επιτροπή έχει ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή λόγω παραβάσεως βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης. Με δικόγραφο της 8ης Μαΐου 1985, το οποίο πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Μαΐου 1995, το εν λόγω κοινοτικό όργανο ισχυρίζεται ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μη θέτοντας σε εφαρμογή τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία του Συμβουλίου 91/156/ΕΟΚ της 18ης Μαρτίου 1991 (στο εξής: οδηγία), για την τροποποίηση της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ περί των στερεών αποβλήτων [1] ή μη ενημερώνοντας την Επιτροπή σχετικά με τα μέτρα που είχε λάβει προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία αυτή, δεν εξεπλήρωσε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη και την εν λόγω οδηγία.

2. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας υποχρεώνει τα κράτη μέλη να λάβουν τα μέτρα που είναι αναγκαία για τη συμμόρφωσή τους προς αυτή το αργότερο την 1η Απριλίου 1993 και να ενημερώσουν περί αυτού αμέσως την Επιτροπή. Το άρθρο 2, παράγραφος 2, της ίδιας οδηγίας υποχρεώνει επίσης τα κράτη μέλη να ανακοινώσουν στην Επιτροπή το κείμενο των διατάξεων εσωτερικού δικαίου τις οποίες πρόκειται να θεσπίσουν στον τομέα που διέπεται από την οδηγία αυτή.

3. Το άρθρο 189 της Συνθήκης υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θεσπίζουν τα εθνικά μέτρα που είναι αναγκαία για τη διασφάλιση της επιτεύξεως των σκοπών κάθε οδηγίας. Η ειδική αυτή επιταγή επιρρωννύεται από το γενικό καθήκον που αυτά υπέχουν από το άρθρο 5 της Συνθήκης να «λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την παρούσα Συνθήκη ή προκύπτουν από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας».

4. Η Ελληνική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι παρέλειψε να εφαρμόσει την εν λόγω οδηγία όχι μόνο εντός της ταχθείσας προθεσμίας αλλά ούτε καν μέχρι τώρα. Τόσο με το υπόμνημά της αντικρούσεως της 20ής Ιουνίου 1995, όσο και με την ανταπάντησή της της 8ης Αυγούστου 1995 η εν λόγω κυβέρνηση παραδέχθηκε ότι η σχετική υπουργική απόφαση, με την έκδοση της οποίας θα ετίθετο σε εφαρμογή η οδηγία, βρισκόταν ήδη σε προχωρημένο στάδιο και απλώς απέμενε η υπογραφή της από τους αρμόδιους υπουργούς. Όπως υποστηρίζεται, η σχετική καθυστέρηση οφείλεται στην παράλληλη γενική αναθεώρηση της εθνικής νομοθεσίας για τη διαχείριση των στερεών αποβλήτων που έχει τώρα αναληφθεί. Όμως, όπως ορθώς ισχυρίζεται η Επιτροπή στο υπόμνημά της απαντήσεως της 3ης Ιουλίου 1995, αναφερόμενη σε πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται πρακτικές ή άλλης φύσεως δυσχέρειες που αντιμετωπίζουν κατά την εφαρμογή μιας οδηγίας προκειμένου να δικαιολογήσουν την παράλειψή τους να εκπληρώσουν, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τις επιβαλλόμενες σ' αυτά από τις κοινοτικές οδηγίες υποχρεώσεις.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

1 — Αντιστοίχως, ΕΕ 1991, L 78, σ. 32, και ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86.

5. Δεδομένου ότι η παράλειψη της Ελλάδος να θεσπίσει τα μέτρα που είναι αναγκαία για την εφαρμογή της οδηγίας και να θέσει έτσι τέρμα στην παράβαση που η Επιτροπή διαπίστωσε τόσο κατά τη διάρκεια της προ της ασκήσεως της ένδικης προσφυγής φάσεως όσο και κατά τη διάρκεια της παρούσας διαδικασίας εξακολουθεί να υφίσταται, το μόνο που μπορώ να προτείνω στο Δικαστήριο είναι να κάνει δεκτά τα αιτήματα της Επιτροπής.

Συμπέρασμα

6. Κατά συνέπεια, η γνώμη μου είναι ότι το Δικαστήριο πρέπει:

«1) Να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μη θέτοντας σε εφαρμογή εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 18ης Μαρτίου 1991, για την τροποποίηση της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ περί των στερεών αποβλήτων, δεν εξεπλήρωσε τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 189, παράγραφος 3, της Συνθήκης και από το άρθρο 2 της οδηγίας 91/156.

2) Να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.»